Norman A. Daniels

UN RĂZBOI PERSONAL

Norman A. Daniels

UN RĂZBOI PERSONAL

Versiunea în limba română

UNCRIS

Vultee V-12 survola Pacificul cu aproximativ 320 km/h. Motorul *Roberts* de 900 CP torcea ca un vis. Două bombe grele se aflau în suporţii ventrali. În fiecare aripă erau câte două mitraliere de calibrul .30 şi .50 fiecare. Existau, de asemenea, două mitraliere jumelate de calibrul .30, orientabile, al căror mecanism era mânuit de *Second Lieutenant* Mike O'Malley. La manşă, *First Lieutenant* Bob îşi ţinea privirea aţintită asupra imensităţii Pacificului. Rezerva de combustibil era din ce în ce mai mică, iar distanţa de întoarcere la baza secretă trebuia calculată cu o precizie deosebită.

— Nu facem decât să ne plimbăm, se plângea O'Malley. Oceanul este plin de *gălbejiţi*, dar cu siguranţă că se ţin departe de noi.

Roberts a zâmbit.

— Poate că ei ştiu cum poţi mânui mitralierele alea, Mike. Dar, serios, trebuie să ne întoarcem. Nu ne putem permite să depăşim distanţa de întoarcere la bază.

O'Malley s-a aplecat puţin în faţă.

— Uite ce, Bob, am fost transferat la acest post cu doar câteva zile în urmă. De atunci, n-am făcut altceva decât să zbor. N-am avut ocazia să verific despre ce este vorba. De ce baza este secretă şi de ce această patrulare constantă?

— Credeam că ai ghicit până acum, a spus Roberts. Avem o forţă mică pe acea insulă. Japonezii ar putea să execute un raid teribil asupra noastră, dacă ne-ar putea găsi. Treaba noastră este să rămânem acolo şi să patrulăm în această zonă pe care patrulele obişnuite ale Army şi Navy nu o pot include. Motivul? Este o rută directă spre Hawaii, Mike. *Gălbejiţilor* le-ar plăcea să atace această bază, mai ales cu vreo câteva portavioane care să-şi lanseze *păsările* înainte de răsărit, aşa cum au făcut la Pearl Harbor.

— Oh! a dat din cap O'Malley. Am înţeles. Atâta timp cât păstrăm secretă baza de pe insulă, japonezii nu vor avea nicio idee că suntem prin preajmă. Dacă vor veni, ne vom îngrămădi asupra lor şi dăm în ei cu tot ce avem.

— *Dăm* pe naiba, răspuns Roberts. O rupem la fugă, prietene. Fugim de parcă ne-ar alerga toţi dracii. Apoi transmitem informaţiile prin radio şi continuăm să fugim. Portavioanele se vor trezi prinse în capcană şi treaba noastră e gata. În războiul ăsta, Mike, nu e vorba numai de lupte. Nu încă.

O'Malley părea posomorât.

— Spune, insulele acelea de sub noi... Trebuie să fie cam o duzină. Sunt chiar mai aproape de Hawaii decât bazele japoneze obişnuite. De ce nu capturează japonezii câteva, le dotează şi acţionează de acolo?

— Pentru că suntem noi doi aici, sus. Asta e o altă treabă a noastră. Unele dintre aceste insule erau în curs de a fi fortificate de forţele noastre înainte ca Hirohito să smulgă cuţitul din spatele Chinei şi să-l folosească împotriva noastră.... Ei bine, se pare că pentru noi doi se încheie cursa. Ne întoarcem, Mike, dar ţine ochii deschişi. E un drum lung până acasă.

Mike O'Malley şi-a ţinut ochii larg deschişi. Acesta a fost motivul pentru care a zărit spirala subţire de fum la kilometri distanţă spre vest. L-a bătut pe Roberts pe umăr şi a arătat cu degetul. Roberts a cabrat instantaneu, căutând să câştige cât mai multă altitudine.

— Ar putea fi un distrugător japonez sau o navă comercială, a spus el. Nu mă pot gândi la niciun motiv pentru care ar trebui să dea târcoale prin aceste ape, cu excepţia cazului în care este un *raider*[1]. O să mergem acolo şi o să aflăm. Foloseşte binoclul, Mike, şi ţine-mă la curent.

— Îl folosesc.

O'Malley avea o veselie în glas.

— Oh, băiete, o să avem o petrecere, Bob! Orice ar fi nava aia, e escortată de două avioane. *Uh-huh-uh*... pot vedea bătrânul *Soare răsare*[2]. Ce-ar fi să ne dăm la ea, amice?

Roberts a aruncat o privire la indicatorul de combustibil şi a gemut. De ce nu apăruseră şobolanii ăia cu o oră mai devreme? Dacă s-ar fi luptat acum, nu ar fi avut combustibil suficient pentru zborul spre casă. Dacă ar fi încercat să fugă, acei luptători mai rapizi aveau să-l prindă din urmă. A continuat să urce şi a blestemat rezerva de combustibil.

Contururile navei deveneau tot mai vizibile cu fiecare minut care trecea. *Vultee* avea o viteză de 460 km/h, iar nava părea să facă vreo 50 km/h.

O'Malley îşi lăsă jos ochelarii.

— Să ajung maimuţa de companie a lui Tojo, dacă ăsta nu e un transport încărcat până la refuz, Bob! a exclamat el. Şi acele două avioane au fost catapultate. Am văzut lansarea acum un minut. O să avem parte de acţiune! Mă voi ocupa de spatele nostru cu cele două mitraliere jumelate. Tu îi seceri cu cele din faţă. Şi, Bob, dacă nu-mi asiguri unghi de tragere şi nu reuşesc să-i găuresc pe golanii ăia galbeni, te jupoi de viu!

— O să ai ocazia să tragi în ei.

Roberts îşi muşca buza de jos.

— Încearcă să se caţere deasupra noastră, dar noi avem un plafon pe care ei nu-l pot depăşi. Aşa că vor aştepta să coborâm, se vor separa şi vor încerca să ne atace din două direcţii. Aici intervii tu. Ţine-te bine, ne înălţăm spre soare!

Roberts a urcat rapid. Orice idee de conservare a combustibilului dispăruse acum. Poate că vor avea norocul să scurteze lupta şi să poată ateriza pe una dintre numeroasele insule aflate la aproximativ două sute de mile spre sud. Ar putea

---

[1] raider – navă care acționează solitar.

[2] Soare răsare – drapelul japonez.

să contacteze prin radio baza secretă şi să aştepte ajutorul – dacă aveau noroc. Roberts îşi repeta fraza la nesfârşit.

A ajuns deasupra celor două avioane de vânătoare japoneze, dar acestea îl aşteptau, gata să se năpustească în momentul în care ar fi coborât. Puteau să-l depăşească datorită vitezei lor mai mari, dar erau şi vulnerabili.

Roberts se simţea rezonabil de sigur. *Vultee* V-12 era puternic blindat, iar foile groase de oţel nu i se păruseră niciodată atât de bune. S-a aşezat mai adânc în scaunul său, a ridicat o mână şi i-a făcut semn lui O'Malley că se va angaja în luptă.

Era greu să nu aibă un navigator împreună cu el. Scaunul din mijloc era gol, iar o altă pereche de mâini care să ajute cu armele ar fi fost utilă. Dar la baza secretă nu existau prea mulţi piloţi din Army, iar navigatorii erau la mare preţ.

Vultee a început să facă o gaură în atmosferă. Ideea lui Roberts era să pice pe lângă cele două avioane de vânătoare atât de repede, încât acestea să rateze tirul asupra lui. Apoi putea ieşi din acel picaj cu precizia şi viteza pe care o putea performa *Vultee*, să cabreze şi să tragă în ventrala vânătorilor.

Nu a uitat nici de nava de transport. Aceasta începea deja să zigzagheze, iar fumul din coşuri era mai gros ca niciodată, ceea ce indica faptul că acum naviga cu toată viteza.

Au trecut fulgerător pe lângă cele două avioane de vânătoare care s-au aruncat în picaj după ei. Roberts scoase un ţipăt de exaltare. Asta era exact ceea ce-şi dorea. Nicicând nu ar fi putut ieşi din picajul lor atât de repede ca el – nu dacă voiau să mai zboare cu aripi.

Câteva proiectile au sfâşiat fuselajul posterior. Tânărul pilot simţi cum nava tremura în timp ce acestea loveau avionul. Dar nimic nu părea să fie avariat. Trase încet de manşă, scoţându-l perfect din picaj. Ambele aeronave inamice au trecut pe lângă el, cu mitralierele dezlănţuite.

Acum, Roberts era din nou deasupra lor. A intrat din nou în picaj, de data aceasta cu degetul la butonul de tragere. Unul

dintre avioanele japoneze a virat, străduindu-se din greu să câştige altitudine. Celălalt nu a îndrăznit.

Roberts îl avea în vizor, dar şi-a reţinut tirul cu înţelepciune. Când a reuşit să vadă efectiv casca lucitoare a pilotului, a deschis focul. Acea cască lucitoare nu va mai reflecta niciodată soarele de după-amiază târzie. Avionul a zvâcnit, ca un animal rănit, slobozind un şuvoi de fum gros, după care a izbucnit în flăcări.

Ceva ca o grindină a zăngănit pe partea blindată a lui *Vultee*. Cel de-al doilea japonez pica într-o încercare sinucigaşă fie de a-şi doborî prada de pe cer, fie de a o pintena. Aceşti piloţi japonezi aveau tupeu, iar moartea părea să nu însemne nimic pentru ei.

O'Malley a scos un strigăt de încântare şi a tras şi el. Mitralierele sale jumelate au creat un arc periculos de oţel pe cer, dar japonezul a trecut prin el, a glisat şi a revenit pentru o nouă încercare. De data aceasta venea frontal.

Roberts nu s-a oprit să se şteargă de sudoare de pe faţă. Avionul de vânătoare era mult mai rapid decât acest *Vultee*, dar nu era blindat şi avea doar jumătate din armele marelui bombardierului în picaj. Asta îi dădea un avantaj, dar unul foarte mic. De asemenea, indicatorul de combustibil cobora din ce în ce mai mult. Acum era pierdută orice şansă de a ajunge la baza secretă de pe insulă. Aceasta era o luptă până la capăt.

A *ţintit* avionul inamic, aşa cum ar fi făcut-o cu o armă. Japonezul intră în colimatorul său. Când a apăsat butonul de tragere, a simţit cum *Vultee* zvâcneşte puternic, după care a revenit pe o poziţie stabilă. Nu şi japonezul. Focul concentrat al celor patru mitraliere l-a lovit în plin.

Elicea s-a spulberat în o sută de bucăţi. O aripă s-a îndoit. Botul s-a îndreptat spre Pacific şi spre uitare. Pilotul a făcut o încercare chinuită de a ieşi şi de a se paraşuta în siguranţă, dar a rămas încarcerat în cockpit, probabil din cauza cupolei blocate. La o mie de picioare deasupra apei, focul trebuie să fi ajuns la rezervoarele de combustibil. Avionul a explodat.

— Acum, e rândul navei! a strigat Roberts. Eşti bine, Mike?

— Niciodată în viaţa mea nu m-am simţit mai bine, a răspuns O'Malley. Ne-am descurcat bine, nu-i aşa, amice? Ai de gând să bombardezi în picaj nava aia?

— Nu mă duc jos să-i dau una comandantului ei, a spus Roberts cu încrâncenare. Dar aş vrea să ştiu ce naiba caută un transportor aici – poate că intenţionează să cucerească una dintre

insulele de acolo. Sigur, asta trebuie să fie. Este plină cu infanteriști. *Raider*ii trebuie să fi capturat una dintre insule pe care se află o mulțime de muncitori yankei ocupați cu construcția de fortificații. Ia radioul și apelează Cartierul General. Spune-le să cerceteze cu atenție grupul de insule. Și nu ne-ar strica nici câteva distrugătoare.

Transportorul era un punct minuscul pe apă, mult mai mic decât panașul de fum pe care îl degaja. Roberts avea două bombe, cele mai grele pe care le putea transporta un avion de acest tip. O singură lovitură în plin și nava s-ar fi scufundat ca o cărămidă.

La bordul ei se aflau, poate, peste o mie de oameni, dar războiul nu era o chestiune de milă. Japonezii nu au dat dovadă de milă la Pearl Harbor. Acum, aici, ei nu aveau acest drept.

Roberts a pus avionul într-un picaj furios. Știa că, dacă nu scufunda rapid această navă, el și O'Malley aveau să ajungă îngropați în mare, într-un giulgiu de apă. Combustibilul se consuma rapid.

De data aceasta, frânele aerodinamice au fost scoase, menținând viteza în picaj sub 400 mile/h. Roberts își vedea ținta din ce în ce mai mare. Carabinele și pistoalele-mitralieră au dezlănțuit un baraj zadarnic. La prova, un singur tun antiaerian lansa obuze care explodau deasupra lor și mult în lateral.

A lansat o bombă, după care a cabrat brusc și s-a îndepărtat la o distanță sigură. Acum era rândul lui O'Malley. El putea să urmărească efectele bombei de la postul său din spatele cockpitului.

O'Malley a văzut fragmente, flăcări și moarte erupând din mijlocul navei. Coșurile de fum au fost pe jumătate dărâmate. Marea s-a umplut cu soldați japonezi care înotau.

După ce a redresat avionul, Roberts a inspectat el însuși pagubele. Erau destul de grave pentru a scufunda nava, dar nu suficient de rapid. S-ar putea să mai fie mulți soldați pe navă, iar sarcina lui Robert era să-i anihileze. Fiecare dintre acei japonezi care se îneca însemna o viață americană, olandeză, britanică sau chineză salvată.

Următorul atac a fost uşor. Tunul antiaerian fusese redus la tăcere. Câteva carabine trăgeau fără rost. Roberts a lansat a doua bombă când nu se afla la mai mult de cinci sute de picioare deasupra ţintei sale.

A explodat aproape în acelaşi loc ca şi prima. Nava a fost literalmente ruptă în două. Pupa s-a scufundat în două minute. Secţiunea prova a rezistat puţin mai mult. Dar Roberts nu a ştiut, pentru că s-a îndreptat spre grupul de insule. Secundele erau preţioase acum, deoarece consumau combustibil.

— Uite cum se duce restul navei! a strigat O'Malley. Câteva bărci de salvare se mişcă în jur. Cred că am făcut bine treaba asta.

— Da... acum apelează Cartierul General, bine?

— Îmi pare rău, prietene. Nu se poate face. Unul dintre gloanţele alea japoneze avea numărul de serie al radioului pe el. E distrus, fărâmat, plin de găuri. Cum e cu combustibilul?

Imediat, Roberts a adus avionul la viteza minimă pentru a economisi combustibil. Pe lângă necazurile sale, soarele apunea rapid. În treizeci de minute aveau să zboare în întuneric total. Asta nu era atât de rău, cu excepţia faptului că exista o şansă ca ei să depăşească insulele. Iar acele puncte minuscule ofereau singurul refugiu pe o rază de opt sute de mile.

Roberts pilota fără să scoată nici un cuvânt. O'Malley fluiera vesel. Chiar dacă se scufundau până pe fundul oceanului, era mulţumit. Curăţaseră un potenţial cuib de şobolani înainte ca acesta să fie plin cu şoareci galbeni.

Deodată, Roberts a oprit motorul. O'Malley a devenit brusc neliniştit.

— Tocmai am văzut lumini acolo jos, a spus Roberts. Ne apropiem silenţios. Mike, cred că transportul japonez naviga în direcţia asta. Conform hărţii mele, insula pe care am văzut acele lumini era amenajată ca bază de avioane. Japonezii trebuie să fi fost deştepţi şi au capturat tot tacâmul. Nu ştiu câţi dintre ei sunt acolo jos, dar o să aflăm.

O'Malley s-a pus pe treabă. A demontat una dintre acele mitraliere de calibrul .30 şi a pregătit toată muniţia pe care credea că o pot lua cu ei. Dacă erau japonezi jos, voia să aibă ce să le ofere.

Roberts a manevrat nava tăcută ca să aterizeze – cu puţin noroc – pe plajă. Nu îndrăznea să încerce să o aşeze pe niciunul dintre câmpurile de aterizare. Nu ştia dacă acestea fuseseră măcar amenajate şi, mai mult, ar fi putut fi o invitaţie deschisă pentru garnizoana japoneză să se apropie.

Avionul a alunecat prin apa puţin adâncă, s-a frecat de nisip şi s-a oprit vibrând la o distanţă mică de plaja insulei. Roberts spera că săpase o groapă suficient de adâncă pentru a nu fi luat în larg de reflux.

El şi O'Malley au glisat cupola spre înapoi. Roberts a sărit în apa ce-i ajungea până la nivelul umerilor. A preluat mitraliera grea, în timp ce O'Malley ţinea muniţia deasupra capului în timp ce sărea.

Au înaintat prin apă până la mal şi s-au îndreptat spre tufişurile dese unde s-au trântit la pământ, respirând greu din cauza efortului depus. De nu foarte departe se auzea un mic radio care transmitea în japoneză. Roberts a înfipt un cot în coastele lui O'Malley.

— Auzi? Sunt conectaţi la Tokyo! Bănuiala mea a fost corectă! Au capturat insula şi aşteptau acea forţă suplimentară care să-i ajute să reziste când oamenii noştri au să afle ce s-a întâmplat. Ce-ar fi să ne furişăm până la ei şi să aruncăm o privire?

— Sigur, a mârâit O'Malley. Atâta timp cât pot căra cu mine acest *tommy-gun*[3] de două tone. Sunt ca tipii din filme. Vreau să mor în spatele unei arme care trage. Ai un steag la tine, amice?[4]

— Au să ţi-l pună ei dacă nu faci ciocu' mic, a mormăit Roberts.

Scoase din toc un pistol greu, militar. Arma era udă, dar avea să funcţioneze. Roberts îşi cunoştea armele.

---

[3] tommy-gun – porecla dată armei automate cu tambur (Thomson) inventată în 1918. Larg folosită de forțele de ordine și de militari, a fost făcută celebră de gangsterii americani în perioada Prohibiției. Aici, numele este folosit în mod glumeț pentru că deja s-a precizat în text că personajul are o mitralieră de calibrul .30.

[4] Aluzie la faptul că în cadrul ceremoniei funerare sicriul unui militar este acoperit cu drapelul național.

Timp de aproape o treime de milă s-au târât în patru labe, apoi amândoi s-au lipit de pământ. Patru soldaţi japonezi înaintau în şir indian pe o cărare, cu carabinele ţinute pregătite. Roberts a presupus că vreun avanpost auzise avionul în timp ce alunecase de-a lungul plajei. Aceşti oameni urmau să vadă ce se întâmpla.

Roberts îşi puse buzele pe urechea lui O'Malley.

— OK, irlandezule luptător, a şoptit el. Aceasta este şansa ta de a face o treabă la care visezi. Trebuie să-i doborâm pe cei patru maimuţoi. Dacă raportează avionul ăla, vom fi în *budă*. Ne strecurăm prin junglă, le-o luăm înainte şi îi eliminăm în tăcere. Fără rafale de mitralieră, auzi?

O'Malley a lăsat cu grijă arma jos şi şi-a scos propriul pistol. L-a apucat de ţeavă şi a zâmbit. Apoi s-au despărţit, fiecare luând-o pe câte o parte a potecii.

Era uşor să-i depăşeşti pe japonezi. Nu se mişcau repede, iar viaţa de noapte a insectelor făcea suficient zgomot pentru a ascunde puţinul zgomot făcut de cei doi yankei.

Roberts s-a ghemuit în spatele unui tufiş la marginea potecii. I-a văzut pe cei patru japonezi cum se apropiau, iar trei dintre ei au trecut pe lângă el. Roberts a sărit pe al patrulea, i-a pus un braţ în jurul gâtului şi l-a ridicat complet de la pământ. Loviturile şi zbaterile bărbatului nu făceau nici un zgomot. Roberts l-a împins brusc, apoi l-a lovit cu patul pistolului, zdrobindu-i craniul.

Roberts a îngenuncheat deasupra lui, i-a luat baioneta şi o raniţă în care se aflau patru grenade. L-a pus pe un umăr şi a pornit către următoarea pradă. O clipă mai târziu a dat peste O'Malley. Irlandezul îşi ştergea şi el sângele de pe patul pistolului.

Dar cei doi japonezi rămaşi şi-au dat seama că lucrurile erau radical în neregulă. Au strigat unul la altul şi au încercat să distingă ceva în întuneric. Cam în momentul în care s-au hotărât să strige după ajutor, două forme întunecate au ţâşnit din tufişuri. Fiecare dintre ele avea o baionetă. Totul s-a terminat în jumătate de minut.

Japonezul lui O'Malley era mort. Roberts ţinea la pământ o masă zvârcolitoare de carne şi oase până când s-a apropiat O'Malley. Irlandezul nu credea în măsuri elaborate. Pur şi simplu a pocnit maxilarul japonezului cu un şut suficient de puternic încât să i-l rupă şi… să-l *termine*.

— Mi-aş dori să capturăm una dintre *maimuţele* astea care să vorbească engleză, a mormăit Roberts. Aş vrea să ştiu câţi dintre ei sunt pe insulă.

— Ei bine, pentru numele lui Dumnezeu, hai să găsim unul, a sugerat O'Malley. Dacă nu ştiu să vorbească engleza, putem conta pe vechea şi buna americană în timp ce îi tăiem.

— Şezi blând un minut, a spus Roberts. Nu va fi atât de uşor. Dacă am putea să le localizăm barăcile şi să aruncăm câteva grenade prin fereastră, ar putea fi în regulă, dar dacă le aruncăm în baraca în care japonezii i-au întemniţat pe muncitori? Suntem destul de singuri aici. N-avem nicio şansă să primim ajutor, aşa că asta devine un fel de război privat pentru noi doi. Nu e decât un singur lucru de făcut, Mike.

— Spune, l-a îndemnat O'Malley.

— Am de gând să-i las să mă captureze, a spus Roberts. Asta va atrage întreaga garnizoană la vedere. N-ar rata să vadă un yankeu în uniformă. Vor fi destul de ocupaţi cu mine. Treaba ta este să te ascunzi, să ţii mitraliera pregătită şi să te uiţi unde mă închid. Apoi, aruncă-le în aer barăcile şi camerele ofiţerilor. Dă drumul la mitralieră la ce a mai rămas şi o să-i fac scăpaţi pe prizonieri.

— Da, spuse încet O'Malley, numai că eu sunt cel care se va preda. Tu te pricepi mai bine decât mine la aruncarea grenadelor.

— După ce te-am auzit lăudându-te de atâtea ori? l-a luat Roberts în derâdere. *Nix*. Eu sunt la comandă, iar tu primeşti ordine. Acum hai să ne furişăm şi să-ţi punem arma pe poziţie pentru a putea mitralia toată zona.

Au lucrat cu furie. Nu avea să treacă mult timp până când mai multe patrule aveau să fie trimise în căutarea primei, iar când trupurile acelor japonezi aveau să fie descoperite, întregul plan al lui Roberts avea să se ducă pe apa sâmbetei.

Aşezară mitraliera pe poziţie la capătul unui câmp destul de lung. Câmpul era în mod clar destinat avioanelor, dar nu era încă complet finalizat. O'Malley a dat din cap şi a dispărut în întuneric. Purta pe umeri doi saci cu grenade şi pistolul lui Roberts înfipt în

centură. alături de o baionetă japoneză. Arăta ca un arsenal ambulant.

Roberts şi-a rupt uniforma în câteva locuri, şi-a frecat faţa cu ţărână, apoi a înaintat cu îndrăzneală în luminiş, strigând după ajutor. Japonezii aveau să creadă cu siguranţă povestea pregătită de el, cum că a naufragiat în apropierea insulei şi că s-a îndreptat spre ea ca spre un refugiu pentru că a crezut că era în mâinile americanilor.

Luminile s-au aprins. Oamenii au ieşit dintr-o clădire lungă şi joasă. Dacă O'Malley era pe poziţie, ar fi ştiut că aceasta era cazarma şi s-ar fi pregătit. Baionetele îl înţepau pe Roberts în timp ce se împiedica. De două ori a căzut şi baionetele l-au înţepat dureros.

Un locotenent japonez elegant aştepta. Pe faţa lui galbenă se citea un rânjet şi incisivii săi proeminenţi îi străluceau de parcă ar fi vrut să muşte din acest yankeu cu pielea albă.

— Ei bine, a întrebat japonezul într-o engleză bună, ce avem aici?

Roberts s-a holbat la el cu surprindere prefăcută.

— Nu înţeleg. Credeam că sunt americani pe această insulă. Avionul meu a avut probleme la motor. Am amerizat la aproximativ o jumătate de milă la est de insulă şi am înotat restul drumului. Acum am găsit o mulţime de *gălbejiţi*, şi pe tine, care vorbeşti engleza la fel de bine ca şi mine.

Japonezul a făcut un pas înainte şi l-a lovit pe Roberts peste gură.

— Eu vorbesc engleza mai bine decât tine, a şuierat el. Am fost instruit într-o universitate americană. Au fost patru ani glorioşi. Pentru mine, yankeule, nu pentru tine sau pentru cei ca tine.

Roberts şi-a lins buzele sângerânde.

— Frumoasă manieră de a ne întoarce ospitalitatea. Vrei să-mi spui ce se întâmplă aici?

— Nu. Bineînţeles că nu. Pur şi simplu am preluat insula acum o săptămână. Unii dintre proştii de aici au încercat să se lupte cu noi cu ciomege sunt îngropaţi acolo, într-un singur mormânt. Ceilalţi sunt prizonierii mei. Sunt ocupaţi cu finisarea acestui teren de zbor pe care îl vom folosi în curând. Mâine îi vei ajuta. Presupun că ţi-e foame.

— Mor de foame, a spus Roberts. Aş aprecia...

O altă palmă peste gură. Ofiţerul a făcut un semn şi oamenii lui au început să lovească cu paturile armelor. Roberts a încasat loviturile şi s-a prăbuşit. Ofiţerul japonez rânji şi l-a lovit din nou cu piciorul.

— Vei păstra tăcerea, a răbufnit el. Oh, da, îi mulţumesc ţării tale că m-a lăsat să studiez acolo. De fapt, mi-a plăcut atât de mult gestul încât, în curând, mă voi întoarce în Statele Unite – în fruntea unei forţe armate. O să vă arăt, porcilor, că un *galben* este la fel de bun, sau chiar mai bun, decât un alb. Mâine munciţi, din zori şi până în noapte. Dacă veţi face destul, va fi şi orez. Altfel, nimic. Şi, locotenente, mi-ar face mare plăcere să te împuşc, aşa că nu mă contrazice.

A lătrat o comandă în japoneză. Baionetele s-au abătut din nou asupra prizonierului şi Roberts a fost forţat să se îndrepte spre o altă clădire lungă şi joasă, aflată la capătul opus al câmpului. Două santinele au deschis o uşă şi Roberts a fost îmbrâncit cu piciorul prin ea.

Câţiva americani palizi, cu un aspect înfometat, l-au ajutat să se ridice. Asaltându-l cu întrebări. *Army ştia că insula fusese pierdută? Veneau ajutoare?*

— Nu, spus Roberts cu voce tare. Nu există nicio şansă de ajutor. Pur şi simplu s-a întâmplat să cad în mare la mică distanţă de insulă şi am crezut că sunt în siguranţă. Cine este şeful aici?

Un bărbat cu părul cărunt s-a apropiat. Roberts i-a vorbit cu voce joasă.

— Voi toţi, i-a spus repede, începeţi să vorbiţi. Puneţi-mi întrebări şi faceţi atât de mult zgomot încât urechile curioase să nu mă audă pe mine vorbind. Locotenentul japonez ştie engleză.

Toţi au început să vocifereze. Bărbatul cu părul grizonat şi-a apropiat buzele pe urechea lui Roberts.

— S-au năpustit asupra noastră în toiul nopţii. Nici măcar nu ştiam că a fost declarat război. Cu câteva ore înainte să se întâmple, radioul nostru a fost bruiat. L-au distrus. Eu sunt adjunctul supervizorului. Adevăratul şef a încercat să lupte, dar ei l-au înfăşurat într-un steag american şi au tras cu o mitralieră asupra lui. Noi, cu toţii, am fost nevoiţi să stăm acolo şi să privim. Îţi spun, dacă pun mâna pe unul din japonezii ăia...

Faţa lui Roberts era sumbră. A făcut un gest de tăcere, dar mai întâi le-a transmis îndemnul că trebuie să se pregătească de

acţiune. Gălăgia s-a stins chiar înainte ca o duzină de soldaţi japonezi să năvălească în barăci. I-au împins pe americani în spate.

Locotenentul japonez a intrat cu o atitudine marţială.

— Frumoasă şmecherie, i-a şuierat lui Roberts. Foarte bună, într-adevăr, să-i faci pe oameni să vorbească toţi deodată, ca să le poţi transmite instrucţiuni. Am bănuit că eu că ai ceva *pe ţeavă*. Locotenente, vino cu mine. Şi vei vorbi. Ai înţeles? Vei vorbi!

L-au dus pe Roberts în camera locotenentului japonez. Toate luminile se stinseseră. Santinelele patrulau pe câmp, dar majoritatea soldaţilor leneveau în faţa barăcilor lor.

Roberts a fost împins de un perete, cu baioneta la gât. Locotenentul japonez îl privea cu răutate.

— Ei bine, te-ai hotărât deja să vorbeşti? Sau trebuie să-ţi bag baioneta asta în gât?

— Voi vorbi, a oftat Roberts. Dar nu în aceste condiţii. Tratează-mă ca pe un prizonier de război, de un rang egal cu al tău. Atunci o să-ţi umplu urechile de lucruri care te vor face să-ţi pară foarte rău că te afli aici.

Locotenentul făcu un gest şi gărzile s-au retras. Apoi a arătat spre scaun şi i-a întins lui Roberts o ţigară.

— Foarte bine, vei fi tratat în mod corect, dar ştiu că ceva este în van. Îţi ţii promisiunea?

— Sigur.

Roberts a suflat fumul spre tavanul scund.

— De ce nu? Auzi, băi pulache, un distrugător se îndreaptă în direcţia asta. Când nu am putut contacta insula, am bănuit că ceva este în neregulă. Acel distrugător va sosi dimineaţă, şi ce şanse veţi avea? Sunt vreo patruzeci de oameni aici. Crezi că ar putea lupta cu US Marine Corps? După exemplul de pe insula Wake, doar trei puşcaşi marini vă pot *termina*.

Japonezul s-a înroşit, dar şi-a păstrat cumpătul.

— Un distrugător? a repetat el. Asta e rău. Foarte rău. Ce intenţionează să facă atunci când vor prelua insula?

Roberts a ridicat din umeri.

— Tu ce crezi?

— Ah, da. Foarte plăcut pentru tine să contempli, locotenente. Deci, distrugătorul nu va sosi până dimineaţă? Bine! Excelent! Ştiţi de ce? Pentru că în zori voi avea destule bombardiere grele

care vor veni încoace pentru a vă scufunda prețiosul distrugător. Voi transmite imediat prin radio.

Roberts făcu o mișcare timidă pentru a sări de pe scaun, dar o armă îl amenința. Locotenentul japonez s-a îndreptat spre un aparat de radio cu unde scurte, ascuns sub o prelată. A contactat una dintre bazele lor nu prea îndepărtate.

Roberts nu a înțeles ce a spus, dar era clar că intenționa să-și pună în aplicare amenințarea. În cele din urmă, a întrerupt transmisia, iar Roberts a scos un oftat mental de ușurare. Fusese încordat de teamă că O'Malley va începe focul de artificii înainte ca japonezul să termine.

— Te vei întoarce acum la porcii care locuiesc în bărăci și lucrează pentru noi, a spus ofițerul japonez. Începând de mâine, voi avea o sarcină bună pentru tine, locotenente. Dorești să fii tratat ca un prizonier de război egal cu rangul meu. Foarte bine. Mă vei sluji ca servitor. Sunt cizme de curățat, rufe de spălat. Mâncare care trebuie să mi se dea. Eu mă voi îngrășa și voi deveni leneș în timp ce tu vei deveni slab și amărât. Apoi, într-o bună zi, când mă voi sătura să te tot văd prin preajmă, le voi oferi camarazilor tăi un alt spectacol al disprețului nostru pentru Statele Unite.

— Nu intra în amănunte, a spus Roberts liniștit. Știu totul despre uciderea superintendentului acestei insule. Ține minte că orice crimă este pedepsită...

Japonezul a sărit în picioare și și-a ridicat pistolul pentru a-l lovi pe Roberts peste față cu țeava. În acel moment s-a dezlănțuit un adevărat haos. Barăcile în care erau cazați soldații au explodat primele, sub o jumătate de duzină de grenade aruncate prin ferestrele lor de O'Malley.

Locotenentul japonez s-a întors... Roberts s-a năpustit... Puse un braț în jurul gâtului japonezului. Instantaneu, japonezul a aruncat arma și a întins mâna în sus pentru a asigura o priză de ju-jitsu. Dar Roberts i-a dat drumul brusc și a făcut un pas înapoi. Japonezul, cu un strigăt de ajutor, a început să-l ocolească încet pe Roberts, cu ambele brațe întinse ca un luptător.

Roberts îl privea cu atenţie. Auzea apropiindu-se paşi în alergare. Probabil o parte a gărzii. Dacă ajungeau prea repede, ar fi fost împuşcat în spate. Apoi, la capătul câmpului, s-a dezlănţuit mitraliera lui O'Malley. Ţipete... Gloanţe s-au înfipt în pereţii barăcii...

În acel moment, Roberts s-a năpustit. L-a evitat pe japonez ferindu-se pe sub braţele sale întinse şi, ajuns la câţiva centimetri de bărbatul cu pielea galbenă, i-a aplicat o lovitură sălbatică în plex. Japonezul s-a îndoit de durere. Roberts i-a trântit încă o lovitură în faţă şi i-a zdrobit nasul. Sângele a ţâşnit. Cu un urlet de durere, a căzut la podea şi a început să bâjbâie după armă. Roberts a înşfăcat-o primul.

Tocmai când o lua, un soldat japonez a apărut în uşă cu carabina gata să tragă. Roberts l-a împuşcat în piept. Locotenentul japonez s-a aruncat nebuneşte asupra yankeului. Roberts a apăsat din nou pe trăgaci şi glonţul a trecut prin fruntea japonezului, exact între ochi.

Roberts s-a ridicat într-o clipă. A luat un pistol mitralieră dintr-o duzină stivuită într-un colţ. Prin uşă, pe deasupra trupului soldatului mort, a văzut cum arma lui O'Malley intra în acţiune. Jumătate de duzină de japonezi alergau ca nebunii spre barăcile în care erau închişi muncitorii. Se pare că intenţionau să se răzbune acolo.

Roberts a măturat grupul cu rafale de armă. Toţi au căzut, cu excepţia unuia. Supravieţuitorul şi-a aruncat puşca şi a întins mâinile spre stele.

Din barăci au ieşit în fugă un număr mare de oameni. Slăbiţi şi palizi din cauza calvarului capturării şi a torturii, s-au năpustit totuşi asupra celorlalţi japonezi care s-au predat. Roberts nu a încercat să-i descurajeze. Aveau un drept care li se cuvenea.

O'Malley a venit în fugă pe câmp, purtând mitraliera grea. A lăsat-o jos şi a început să-l bată pe umeri pe Roberts.

— Băiete, am crezut că am pierdut trenul! Câteva santinele au venit în spatele meu şi ne-am luat la bătaie.

— Eşti rănit? a întrebat Roberts.

— Nu. Sângele de pe mâneca mea s-a scurs de pe baionetă. Astea sunt nişte arme al naibii de bune – şi ce le mai urăsc japonezii! Cum m-am descurcat?

— Grozav. Acum trebuie să ne apucăm de treabă.

A ridicat vocea şi i-a chemat pe toţi oamenii din jurul lui.

— Ascultaţi, oameni buni, voi vreţi să vă întoarceţi în Statele Unite. Nu există niciun radio în afară de cel pe unde scurte pe care l-au folosit japonezii, şi este prea slab pentru a contacta forţele noastre. Singura şansă pe care o avem este să luăm avionul cu care am venit aici eu şi O'Malley. Nu avem destulă benzină pentru a zbura înapoi la bază, dar am făcut *demersuri* pentru a ne fi livrată.

Şase dintre voi înarmaţi-vă cu pistoale mitralieră *tommy* şi patrulaţi pe plaje. Dacă mai vedeţi japonezi, trageţi şi nu mai puneţi întrebări[5]. Restul adunaţi topoare şi cuţite. Lopeţi şi târnăcoape. Trebuie să ne aducem avionul pe acest câmp. E singura cale prin care eu şi O'Malley putem decola.

— Dar ai spus că nu e destulă benzină, a protestat O'Malley. Ai găsit o rezervă aici?

— Nu există nici măcar o picătură, a spus un om cu părul cărunt. Japonezii s-au asigurat de asta. Dar nu te-am auzit spunând că ai trimis după ceva?

— Ba da - vine un COD[6]. Dar O'Malley şi cu mine trebuie să fim în aer ca să plătim pentru marfă. Să mergem.

Tot restul nopţii au lucrat cu furie. Au curăţat o fâşie în junglă. Au fost aranjate frânghiile pentru a trage avionul la ţărm, iar o examinare rapidă a arătat că era în stare excelentă.

O'Malley a montat mitraliera la loc. La răsăritul soarelui, avionul era pregătit la capătul câmpului. Oameni, postaţi pe porţiunile cele mai înalte ale insulei, au tras o rachetă de semnalizare. Bombardierele japoneze, trimise să distrugă *mitica* navă de război, se apropiau.

Roberts a pornit motorul avionului. Rulă în viteză pe câmpul accidentat şi s-a înălţat pe cer. Erau trei bombardiere japoneze, greoaie şi încete, neînsoţite de avioane de vânătoare. Probabil că distanţa era prea mare pentru a fi parcursă de avioanele mici.

---

[5] Modificare a vechii ziceri americane "*First shoot, then ask*"- acțiune imediată, dură, fără a pierde timpul cu analizarea eventualelor consecințe.

[6] COD - Cash on Delivery – plata la lirare.

— Iată că vine benzina noastră! a strigat Roberts. Vezi cum manevrezi mitraliera, Mike.

Bombardierele i-au zărit şi au virat frenetic, dar *Vultee* putea zbura cu o viteză aproape dublă şi era de trei ori mai manevrabil. O'Malley l-a nimerit pe primul cu o rafală direct în carlinga piloţilor. Marele bombardier s-a prăbuşit în mare.

Mitraliorul din turela din spate a celui de-al doilea bombardier, a început să tragă neîntrerupt. Roberts zâmbi – şi nu era un zâmbet plăcut. Îşi amintea de acel superintendent de pe insulă, împuşcat fără niciun motiv. A luat altitudine, apoi a intrat în picaj, ca un demon al răzbunării. Toate armele s-au dezlănţuit.

Bombardierul greu s-a rupt în aer şi bucăţile au căzut spre apă. Cel de-al treilea bombardier zbura cu maneta de gaze deschisă la maxim. Roberts a pornit în urmărire, l-a depăşit în zece minute şi i-a dat un ordin lui O'Malley. Irlandezul a spulberat turela din pupa, cu tot cu mitraliorul şi arma acestuia.

Roberts şi-a plasat avionul direct deasupra bombardierului şi a trimis o rafală de trasoare albe şi fumegânde chiar prin faţa acestuia. Bombardierul a încetinit. Treptat, Roberts a încolţit avionul mare, continuând să tragă rafale ameninţătoare prin apropierea lui la fiecare câteva clipe. O'Malley s-a alăturat jocului.

Insula se afla aproape direct sub ei. Roberts a picat spre bombardier, iar pilotul acestuia a coborât rapid. Probabil că a văzut câmpul deschis şi şi-a dat seama că doar capitularea era singura lui salvare. Bombardierul a coborât, şi a aterizat pe câmpul accidentat.

Muncitorii s-au apropiat de el. Japonezii au fost traşi afară şi legaţi. Veni şi Roberts. A sărit din avion, a alergat până la bombardier şi s-a asigurat că nu existau dispozitive de autodistrugere în funcţiune.

I-au luat benzina din rezervor cu găleţile. Indicatorul de combustibil al *Vultee* începu să crească.

— Ne vom întoarce, le-a promis Roberts oamenilor. Aceasta este insula noastră şi o vom păstra! În douăzeci şi patru de ore, distrugătoarele şi crucişătoarele vor acosta. Vor veni interceptoare pentru a respinge orice alt atac japonez. Acum avem destulă benzină în rezervor ca să ajungem la bază. Mulţumesc foarte mult. La revedere şi mult noroc.

Vultee a traversat câmpul vuind, apoi a cabrat într-un unghi ascuţit, şi a înconjurat insula. O'Malley a arătat în jos.

— Hei, ia uite! Au arborat din nou steagul! Nu am auzit tot ce s-a întâmplat, dar steagul ăla pare plin de găuri.

— Aşa este, şi e şi plin de sânge, a spus Roberts încet. Dar înainte ca asta să se termine, steagul acela va flutura oriunde dorim şi destul de curând sângele de pe el va fi spălat. Oameni curajoşi sunt îngropaţi pe acea insulă. Nu soldaţi, ci civili care s-au dovedit a fi la fel de buni soldaţi ca orice om care a zburat sau a mânuit vreodată o armă.